

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

10 декември 2020 година *

„Преюдициално запитване — Лични данни — Регламент (ЕС) 2016/679 — Член 23 — Ограничаване на правата на субекта на данни — Важен финансов интерес — Изпълнение по гражданскоправни иски — Национална правна уредба, препращаща към разпоредбите на правото на Съюза — Данъчни данни, отнасящи се до юридическо лице — Липса на компетентност на Съда“

По дело C-620/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) с акт от 4 юли 2019 г., постъпил в Съда на 20 август 2019 г., в рамките на производство по дело

Land Nordrhein-Westfalen

срещу

D.-H. T., действащ в качеството на синдик на J & S Service UG

в присъствието на:

Vertreter des Bundesinteress beim Bundesverwaltungsgericht,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, L. Bay Larsen, C. Toader (докладчик), M. Safjan и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Land Nordrhein-Westfalen, от M. Kottmann и C. Mensching, Rechtsanwälte,
- за германското правителство, от J. Möller и D. Klebs, в качеството на представители,
- за чешкото правителство, от M. Smolek, O. Serdula и J. Vlácil, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за полското правителство, от В. Maјсзуна, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, първоначално от Н. Kranenborg, D. Nardi и К. Kaiser, а впоследствие от Н. Kranenborg, D. Nardi и F. Erlbacher, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 септември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 23, параграф 1, букви д) и й) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1; наричан по-нататък „ОРЗД“).
- 2 Запитването е отправено във връзка със спор между Land Nordrhein-Westfalen (провинция Северен Рейн-Вестфалия) и D.-H. T., действащ в качеството на синдик на J & S Service UG, по повод искане да бъдат предоставени данъчни данни за това дружество.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 2, 4, 14 и 73 от ОРЗД гласят:

„(2) Принципите и правилата относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни следва, независимо от тяхното гражданство или местопребиваване, да са съобразени с техните основни права и свободи, и по-конкретно — с правото на защита на личните им данни. [...]

[...]

(4) Обработването на лични данни следва да е предназначено да служи на човечеството. Правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност. Настоящият регламент е съобразен с всички основни права и в него се спазват свободите и принципите, признати от [Хартата на основните права на Европейския съюз], както са залегнали в Договорите, и по-специално зачитането на личния и семейния живот, дома и комуникациите, защитата на личните данни, свободата на мисълта, съвестта и религията, свободата на изразяване на мнение и свободата на информацията, свободата на стопанската инициатива, правото на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес, както и културното, религиозното и езиковото многообразие.

[...]

(14) [...] Настоящият регламент не обхваща обработването на лични данни, които засягат юридически лица, и по-специално предприятия, установени като юридически лица, включително наименованието и правната форма на юридическото лице и данните за връзка на юридическото лице.

[...]

(73) Ограничения относно специални принципи и относно правото на информация, достъп до, и коригиране или изтриване на лични данни, правото на преносимост на данните, правото на оспорване на решения, основани на профилиране, както и уведомяването на субекта на данни за нарушение на сигурността на личните данни и определени свързани с това задължения на администраторите, могат да бъдат налагани от правото на Съюза или от правото на държава членка, доколкото това е необходимо и пропорционално в едно демократично общество с оглед защитата на обществената сигурност, включително защитата на човешкия живот, особено при природни или предизвикани от човека бедствия, предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително защитата срещу заплахи пред обществената сигурност и тяхното предотвратяване, или нарушения на етичните кодекси при регламентираните професии, други важни цели от общ обществен интерес на Съюза или на държава членка, и по-специално важен икономически или финансов интерес на Съюза или на държава членка, поддържането на публичен регистър поради причини от широк обществен интерес, по-нататъшното обработване на архивирани лични данни с цел предоставяне на конкретна информация, свързана с политическото поведение по време на бивши режими в тоталитарни държави или защитата на субекта на данни или на правата и свободите на други лица, включително социалната защита, общественото здраве и хуманитарните цели. Тези ограничения следва да бъдат в съответствие с изискванията, определени в [Хартата на основните права] и в Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи“.

4 Член 1 („Предмет и цели“) от този регламент предвижда:

„1. С настоящия регламент се определят правилата по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и правилата по отношение на свободното движение на лични данни.

2. С настоящия регламент се защитават основни права и свободи на физическите лица, и по-специално тяхното право на защита на личните данни.

3. Свободното движение на лични данни в рамките на Съюза не се ограничава, нито се забранява по причини, свързани със защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни“.

5 Член 4 („Определения“) от посочения регламент гласи в точка 1, че понятието „лични данни“ трябва да се разбира като „всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице“.

6 Съгласно член 15 („Право на достъп на субекта на данните“), параграф 1 от същия регламент субектът на данните има право да получи от администратора потвърждение дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до данните и до определена информация, посочена в този член.

7 Член 23 („Ограничения“), параграф 1 от ОРЗД гласи:

„В правото на Съюза или правото на държава членка, което се прилага спрямо администратора или обработващия лични данни, чрез законодателна мярка може да се ограничи обхватът на задълженията и правата, предвидени в членове 12—22 и в член 34, както и в член 5, доколкото неговите разпоредби съответстват на правата и задълженията, предвидени в членове 12—22, когато подобно ограничение е съобразено със същността на основните права и свободи и представлява необходима и пропорционална мярка в едно демократично общество с цел да се гарантира:

[...]

а) други важни цели от широк обществен интерес за Съюза или за държава членка, и по-специално важен икономически или финансов интерес на Съюза или на държава членка, включително паричните, бюджетните и данъчните въпроси, общественото здраве и социалната сигурност;

[...]

й) изпълнението по гражданскоправни искове“.

Германското право

Данъчният кодекс

8 Abgabenordnung (Данъчен кодекс, BGBl. I 2002, стр. 3866), в приложимата му към спора в главното производство редакция (наричан по-нататък „Данъчният кодекс“), предвижда в член 2а, озаглавен „Приложно поле на разпоредбите относно обработването на лични данни“:

„[...]

3. Разпоредбите на настоящия закон и на данъчните закони, които се отнасят до обработката на лични данни, не се прилагат, когато правото на Европейския съюз, и по-специално [ОРЗД], се прилага пряко или в съответствие с параграф 5 [от настоящия член].

[...]

5. Освен ако не е предвидено друго, разпоредбите на [ОРЗД], на настоящия закон и на данъчните закони, които се отнасят до обработката на лични данни на физически лица, се прилагат съответно по отношение на всяка информация, свързана с идентифицирани или които могат да бъдат идентифицирани

1) починали физически лица или

2) организации, персонифицирани или неперсонифицирани обединения на лица и имущества“.

- 9 Член 32b („Задължение на данъчния орган за предоставяне на информация, когато личните данни не са представени от субекта на данните“) от Данъчния кодекс гласи:

„1. Данъчният орган не е длъжен да предоставя информация на субекта на данни съгласно член 14, параграфи 1, 2 и 4 от [ОРЗД] освен в предвидените в член 14, параграф 5 от [ОРЗД] и член 31с, параграф 2 [от настоящия кодекс] случаи и когато:

- 1) предоставянето на информацията
 - а) би възпрепятствало правилното изпълнение на попадащите в правомощията на данъчните органи или други публични структури задачи по смисъла на член 23, параграф 1, букви г)—з) от [ОРЗД] или

[...]

и по тази причина интересът на субекта на данни от предоставянето на информация трябва да се приеме за по-маловажен. Член 32а, параграф 2 [от настоящия кодекс] се прилага съответно.

[...]“.

- 10 Съгласно член 32с („Право на достъп на субекта на данните“) от посочения кодекс:

„1. Право на субекта на данните да иска от данъчния орган достъп до информацията по член 15 от [ОРЗД], не съществува, когато

- 1) съгласно член 32b, параграфи 1 или 2 [от настоящия кодекс] на субекта на данните не се дължи информация,
- 2) предоставянето на информация би засегнало възможността на данъчния орган да предявява, упражнява или защитава правата си по гражданскоправен ред или да се защитава по предявени срещу него гражданскоправни искове по смисъла на член 23, параграф 1, буква й) от [ОРЗД]; задълженията за предоставяне на информация съгласно гражданското право се запазват,

[...]“.

- 11 Член 32е („Връзка с други искания за достъп до информация“) от същия кодекс гласи:

„Когато субектът на данни или трето лице има право да иска от данъчния орган достъп до информация на основание на [Закона за достъпа до информация на Федералната държава] от 5 септември 2005 г. (BGBl. 2005 I, стр. 2722), в приложимата му редакция, или на основание на съответните закони на провинциите, членове 12—15 от [ОРЗД] във връзка с членове 32а—32d [от настоящия кодекс] се прилагат съответно. В тези случаи не се допускат допълнителни искания за информация, свързана с данъчни данни. В това отношение член 30, параграф 4, точка 2 [от настоящия кодекс] не се прилага“.

Законът за несъстоятелността

- 12 Съгласно член 129, параграф 1 от Insolvenzordnung (Закон за несъстоятелността) от 5 октомври 1994 г. (BGBl. 1994 I, стр. 2866), в приложимата му към спора по главното производство редакция:

„Синдикът може да оспори при условията на членове 130—146 правните действия, които са извършени преди откриването на производството по несъстоятелност и увреждат кредиторите“.

Законът за свободата на информацията

- 13 Gesetz über die Freiheit des Zugangs zu Informationen für das Land Nordrhein-Westfalen (Закон за свободния достъп до информация на провинция Северен Рейн-Вестфалия) от 27 ноември 2001 г., в приложимата му към спора по главното производство редакция (наричан по-нататък „Законът за свободата на информацията“), предвижда в член 2, озаглавен „Приложно поле“, следното:

„1) Настоящият закон се прилага по отношение на административната дейност на публичните органи [...]. За целите на настоящия закон публичен орган е всяка структура, която изпълнява публични административни задачи.

[...]“.

- 14 Съгласно член 4 („Право на достъп до информация“) от Закона за свободата на информацията:

„1) Всяко физическо лице има право в съответствие с настоящия закон на достъп до официална информация, с която разполагат структурите, посочени в член 2.

2) Специалните законови разпоредби относно достъпа до административна информация, предоставянето на информация или разрешаването на достъп до преписката имат предимство пред разпоредбите на настоящия закон. За целите на настоящия закон не важи задължението за опазване на служебната тайна“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 15 D.-H. T., действащ в качеството си на синдик на германското дружество J & S Service, отправя на основание член 4, параграф 1 от Закона за свободата на информацията искане до данъчните органи да му предоставят данъчни данни за това дружество, за да прецени дали да предяви отменителни иски в производството по несъстоятелност.
- 16 Става въпрос за данни относно евентуални бъдещи или вече предприети по отношение на J & S Service действия по принудително изпълнение, относно получените плащания и относно датата, на която данъчните органи са узнали за неплатежоспособността на дружеството. D.-H. T. иска и извлечения от сметките на дружеството във връзка с всички видове данъци и такси, администрирани от данъчните органи за данъчните периоди от март 2014 г. до юни 2015 г.
- 17 Тъй като данъчните органи отхвърлят това искане, D.-H. T. сезира компетентния Verwaltungsgericht (Административен съд, Германия), който по същество уважава жалбата му.
- 18 Компетентният Oberverwaltungsgericht (Висш административен съд, Германия) отхвърля подадената от провинция Северен Рейн-Вестфалия въззивна жалба против първоинстанционното решение. Този съд приема в частност, че правото на достъп до информация, упражнено на основание на Закона за свободата на информацията, не е дерогирано от съществуващите в данъчната област специални правила и че не са налице никакви основания за отпадането му.
- 19 Според посочения съд, тъй като в производството по несъстоятелност правомощието за разпореждане с данъчната информация преминава у синдика, същото важи и за търговската тайна и данъчна информация, доколкото това е необходимо за надлежното управление на масата на несъстоятелността. Следователно, макар исканите сведения да са данъчна тайна, D.-H. T. е имал право, в качеството си на синдик, да поиска от J & S Service цялата

информация, свързана с производството по несъстоятелност. Задължението на неплатежоспособния длъжник да сътрудничи, предполагало данъчните органи да бъдат освободени от задължението за опазване на данъчната тайна.

- 20 Land Nordrhein-Westfalen подава пред Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) ревизионна жалба против решението на Oberverwaltungsgericht (Висш административен съд).
- 21 Запитващата юрисдикция най-напред отбелязва, че ОРЗД не е пряко приложим в случая, тъй като в главното производство не става въпрос за лични данни, отнасящи се до физическо лице по смисъла на член 1, параграф 1 и член 4, точка 1 от този регламент, нито за предоставеното на субекта на данни право на достъп по смисъла на член 15 от посочения регламент. Според нея предвиденото в последния член право на достъп е право на субекта на личните данни, което не попада в масата на несъстоятелността и съответно в обхвата на преминалите у синдика управленски и разпоредителни правомощия.
- 22 Посочената юрисдикция припомня обаче, че за да гарантира еднаквото тълкуване на правото на Съюза, Съдът вече е приел, че е компетентен да се произнася по преюдициални запитвания относно разпоредби на това право и при чисто вътрешни положения, когато тези разпоредби са пряко и безусловно приложими по силата на националното право.
- 23 В случая това условие било изпълнено, тъй като член 2а, параграф 5 от Данъчния кодекс препраща, що се отнася до обработването на личните данни на юридическите лица, към разпоредбите на ОРЗД.
- 24 При това положение с първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали на основание член 23, параграф 1, буква й) от ОРЗД, към който член 32с, параграф 1, точка 2 от Данъчния кодекс изрично препраща, е възможно данъчните органи да ограничават достъпа до данъчните данни на данъчните длъжници.
- 25 Ако се приеме, че данъчните органи може да се позовават на член 23, параграф 1, буква й) от ОРЗД, запитващата юрисдикция би искала да разбере дали понятието „изпълнение по гражданскоправни иски“ в тази разпоредба обхваща и защитата срещу гражданскоправни иски.
- 26 В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че в националното право член 32с, параграф 1, точка 2 от Данъчния кодекс изрично включва защитата срещу гражданскоправни иски, за да ограничи правото на достъп на субекта на данни. Целта на тази разпоредба е да гарантира, че данъчните органи няма да бъдат третирани различно в сравнение с другите кредитори или длъжници. При това положение задълженията за предоставяне на информация, които тези органи имат, би трябвало да се уреждат единствено от гражданското право и да бъдат обвързани с условието правото да се иска отмяна в производство по несъстоятелност, да е установено по основание и да остава само да се определят естеството и обхватът на това право.
- 27 Накрая, запитващата юрисдикция се пита дали намира основание в член 23, параграф 1, буква д) от ОРЗД национална разпоредба, която ограничава правото на достъп по член 15 от този регламент с цел да противодейства на евентуални отменителни иски, предявени срещу данъчните органи в производство по несъстоятелност.
- 28 В това отношение тази юрисдикция изтъква, че целта на член 32с, параграф 1, точка 2 от Данъчния кодекс е да се третират данъчните органи по същия начин като другите кредитори и длъжници, когато става въпрос за гражданскоправни вземания, както и да се осигурят условия

за равно и законосъобразно данъчно облагане и съответно за гарантиране на данъчните приходи. Тези цели биха могли да представляват важни цели от широк обществен интерес в бюджетната и данъчната сфера по смисъла на член 23, параграф 1, буква д) от ОРЗД.

- 29 Според посочената юрисдикция обаче с член 32с, параграф 1, точка 2 от Данъчния кодекс националният законодател е използвал по-скоро ограничението, съдържащо се в член 23, параграф 1, буква й) от ОРЗД. Всъщност исканите данъчни данни имали значение не за самите данъчни вземания, а за релевантните в производството по несъстоятелност плащания като действия, които биха могли евентуално да бъдат отменени на основание на Закона за несъстоятелността от 5 октомври 1994 г. в приложимата му към спора в главното производство редакция.
- 30 При тези обстоятелства Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Отнася ли се член 23, параграф 1, буква й) от [ОРЗД] също и до защитата на интересите на данъчните органи?
- 2) При положителен отговор, включва ли изразът „изпълнението по гражданскоправни иски“ също и защитата на данъчните органи срещу гражданскоправни иски и трябва ли тези иски вече да са предявени?
- 3) Допуска ли разпоредбата на член 23, параграф 1, буква д) от [ОРЗД], която се отнася до защита на важен финансов интерес на държава членка в областта на данъчното облагане, ограничаване на правото на достъп по член 15 от [ОРЗД] с цел да се противодейства на евентуални гражданскоправни отменителни иски срещу данъчните органи в производство по несъстоятелност?“.

Относно компетентността на Съда

- 31 Съгласно постоянната съдебна практика в рамките на сътрудничеството между Съда и националните юрисдикции, въведено с член 267 ДФЕС, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом като отправените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решения от 18 октомври 1990 г., Dzodzi, C-297/88 и C-197/89, EU:C:1990:360, т. 34 и 35 и от 14 февруари 2019 г., Milivojević, C-630/17, EU:C:2019:123, т. 47 и цитираната съдебна практика).
- 32 В постоянната съдебна практика обаче се приема и че Съдът следва да разгледа условията, при които е сезиран от националният съд, за да провери собствената си компетентност (решение от 16 юни 2016 г., Rodríguez Sánchez, C-351/14, EU:C:2016:447, т. 55 и цитираната съдебна практика).
- 33 В това отношение следва да се припомни, че Съдът многократно е приемал, че е компетентен да се произнесе по преюдициални запитвания относно разпоредби от правото на Съюза, когато фактите в главното производство не попадат в приложното поле на това право и поради това са от компетентността само на държавите членки, но посочените разпоредби от правото на Съюза са приложими по силата на препращане в националното право към тяхното съдържание (решение от 12 юли 2012 г., SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, т. 86 и цитираната съдебна практика).

- 34 Подобна компетентност е оправдана поради явния интерес за правния ред на Съюза от еднообразно тълкуване на заимстваните от правото на Съюза разпоредби, за да се избегнат последващи различия в тълкуването (вж. в този смисъл решения от 18 октомври 1990 г., Dzodzi, C-297/88 и C-197/89, EU:C:1990:360, т. 37 и от 12 декември 2019 г., G.S. и V.G. (Заплаха за общественения ред), C-381/18 и C-382/18, EU:C:2019:1072, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 35 Съдът е компетентен да разглежда обаче само разпоредбите на правото на Съюза. В отговора си до националния съд Съдът не може да взема предвид общата логика на разпоредбите на вътрешното право, които препращат към правото на Съюза и същевременно определят обхвата на препращането. Отчитането на ограниченията, които националният законодател е въвел при прилагането на правото на Съюза към чисто вътрешни положения, спрямо които същото е приложимо единствено по силата на националното законодателство, е въпрос на вътрешното право и съответно от изключителната компетентност на съдилищата на държавата членка (вж. в този смисъл решение от 18 октомври 1990 г., Dzodzi, C-297/88 и C-197/89, EU:C:1990:360, т. 42).
- 36 В случая от предоставените от запитващата юрисдикция данни е видно, че по силата на препращането в член 2а, параграф 5, точка 2 от Данъчния кодекс разпоредбите на ОРЗД относно обработването на лични данни на физически лица се прилагат към юридическите лица съответно.
- 37 По-специално член 32b от този кодекс предвижда, че данъчните органи не са длъжни да предоставят информация, когато не са получили личните данни от субекта на тези данни и въпросната информация може да застраши правилното изпълнение на попадащите в техните или на други публични структури задачи по смисъла на член 23, параграф 1, букви г)—з) от ОРЗД.
- 38 Съгласно член 32с, параграф 1, точка 2 от посочения кодекс субектът на данните не може да се позовава на правото на достъп, с което разполага по отношение на данъчните органи по силата на член 15 от ОРЗД, ако предоставянето на исканата информация може да засегне възможността на данъчните органи да предявяват, упражняват или защитават права по гражданскоправен ред или да се защитават по предявени срещу тях гражданскоправни искове по смисъла на член 23, параграф 1, буква й) от този регламент.
- 39 От акта за преюдициално запитване е видно, че разглежданите в главното производство разпоредби на Данъчния кодекс препращат към член 23 от ОРЗД, за да ограничат задължението на данъчните органи да предоставят информация и съответното право на достъп на субекта на данните, с цел да се преодолее неблагоприятното положение, в което се намират тези органи спрямо частноправните кредитори в производствата по несъстоятелност, и съответно да се гарантират в по-голяма степен данъчните приходи.
- 40 В спора по главното производство субектът, до когото се отнася исканата информация, е юридическо лице, а именно дружество в производство по несъстоятелност.
- 41 Както обаче следва от член 1, параграф 1 от ОРЗД, този регламент определя правила относно защитата на личните данни на физическите лица и не обхваща данните, които се отнасят до юридическите лица.
- 42 Член 23 от този регламент, чието тълкуване иска запитващата юрисдикция, урежда случаите, в които правото на Съюза или правото на държавата членка, приложимо спрямо администратора или обработващия лични данни, може да ограничи обхвата на правата, предоставени на субектите на данни — определени като физически лица, които са идентифицирани или могат да бъдат идентифицирани, и на съответните задължения, наложени на администратора.

- 43 В случая преюдициалните въпроси се отнасят до тълкуването на член 23, параграф 1 от ОРЗД в хипотеза, при която е предвидено тези разпоредби да са приложими по отношение на юридическите лица, за да се ограничат задълженията за предоставяне на информация, които имат публичните органи по силата на Закона за свободата на информацията.
- 44 Разглежданите в главното производство разпоредби на Данъчния кодекс обаче не само правят разпоредбите на ОРЗД приложими извън приложното поле на този регламент, но и променят целта и обхвата им.
- 45 Всъщност разглежданите в главното производство разпоредби на Данъчния кодекс наистина почти дословно възпроизвеждат някои разпоредби на ОРЗД, но целта на последния и контекстът, в който той е приет, се различават съществено от целта и контекста на разглежданото в главното производство вътрешно законодателство, тъй като този регламент цели в частност да гарантира спазването на основните права, признати на физическите лица, и същевременно да постигне равновесие между тези права и необходимостта да се защитят други законни интереси в едно демократично общество.
- 46 В това отношение следва да се отбележи, на първо място, че понятието за информация, отнасяща се до юридическите лица, е съвсем отделно от понятието за лични данни на физическите лица, така както то е дефинирано в правото на Съюза. Правото на всяко физическо лице на защита на неговите лични данни е основно право, гарантирано с член 8, параграф 1 от Хартата на основните права. Следователно наложено на такова право ограничения трябва да са предвидени в закон, да са съобразени със същността на основните права и свободи и да представляват необходима и пропорционална мярка в едно демократично общество с цел да се гарантират някои публични и частни интереси, както се припомня в член 23, параграф 1 от ОРЗД. За сметка на това информацията, отнасяща се до юридическите лица, не се ползва от подобна защита в правото на Съюза.
- 47 В този смисъл германското право в действителност се отнася не до защитата на личните данни на физическите лица, която в правото на Съюза се урежда с ОРЗД, а до специфично за националното право понятие за защита на личните данни на юридическите лица. При това положение преюдициалните въпроси се отнасят всъщност не до тълкуването на разпоредба от правото на Съюза, която по силата на разпоредба на националното право е приложима отвъд приложното си поле, а до понятие от националното право, което няма еквивалент в правото на Съюза.
- 48 На второ място, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 86 и 88 от заключението си, член 23, параграф 1 от ОРЗД цели да осигури справедлив баланс между спазването на основните права на физическите лица, засегнати от обработването на лични данни, и необходимостта да се гарантират други законни интереси в едно демократично общество. При това положение тълкуването на предвидените в тази разпоредба ограничения изисква претегляне на основните права, признати на физическите лица, и на интересите, за чието защита спомагат тези ограничения.
- 49 Следователно член 23 от ОРЗД не може да се тълкува, без да се отчита обстоятелството, че с него се цели да се гарантират именно основните права на физическите лица.
- 50 При това положение разпоредбите на посочения регламент не могат да се тълкуват по един и същи начин, без значение дали става дума за физически лица или за юридическите лица, чието право на защита на данните не е предмет на ОРЗД. Следователно, противно на гледището на запитващата юрисдикция, не може да се заключи, че в случая е налице явен интерес Съдът да тълкува тези разпоредби, за да осигури еднаквото им тълкуване.

- 51 При тези обстоятелства не е възможно да се приеме, че разпоредбите на правото на Съюза, чието тълкуване се иска от Съда, са приложими като такива по силата на националното право, дори и извън приложното поле на този регламент (вж. по аналогия решение от 28 март 1995 г., Kleinwort Benson, C-346/93, EU:C:1995:85, т. 19).
- 52 С оглед на всички изложени по-горе съображения следва да се приеме, че произнасянето по въпросите, поставени от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд), не е от компетентността на Съда.

По съдебните разноски

- 53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Произнасянето по въпросите, поставени от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) с акт от 4 юли 2019 г., не е от компетентността на Съда.

Подписи